

og Nytten deraf indseer jeg aldeles ikke. Den ærede Taler har sagt, at det er hans, og at det burde være Regjeringens ledende Tanke at have den tidligere Forbindelse mellem Slesvig og Holsteen og idetmindste Intet gjøre, som kunde give Anledning til en nyere Tilslutning mellem de to Hertugdømmer. Det har netop været, og det er den nærværende Krigsministers ledende Tanke, og jeg troer, at den fra min Side er forfulgt temmelig consequent ved at fastholde Genheden i Armeen og ikke at tillade nogen Forfjællighed i Alt, hvad der staaer under Krigsministeriet med Hensyn til de forskjellige Landsdeles Befolkning. Naar man nu vil have en Udskrivningslov her for Kongeriget, og den kan jo den danske Repræsentation komme til at indvirke paa, saa bliver den af eet Slags, men det staaer ikke i den danske Repræsentations Magt, naar Udskrivningsvæsenet og alle disse Naturalpræstationer skulle være særlige Anliggender, at forhindre, at der kommer en Gensartethed i disse Lovgivningsgjenstande tilføede mellem de to Hertugdømmer. Dette forhindres derimod radicalt, saasnart der er en fælles Forsatning for disse Anliggender, og det er en af Grundene, hvorfor Krigsministeren til det Yderste skal forsøgte, at der for Alt, hvad der angaaer Militæretaten bliver en fælles Lovgivning, thi først saa kan Regjeringen forhindre det, som den ærede Rigsdagsmand med Rette ytrer Frygt for. Naar den ærede Rigsdagsmand i Slutningen af sit Foredrag yttrede, at Naturalpræstationerne skulde man see at afskaffe og afløse dem med Penge, saa troer jeg, at han har udtalt en meget rigtig Tanke, som ogsaa altid har foresvævet mig, men saa skulde den ærede Rigsdagsmand ikke ved de aarlige Boteringer modsætte sig de Summer, som Krigsministeren ønsker, nemlig til Bygning af Caserner, thi just derved undgaaer man at falde de forskellige Landsdele til Byrde, og derved tilveiebringer man en Gensartethed i Indqvarteringsvæsenet.

Ordføreren: Jeg har ganske nylig anstrengt mig alt hvad jeg formaaede, forat staffe tilveie en Bevilling til Caserner, saa man seer deraf, at den ærede Krigsminister i den Henseende behandlede mig med Uret, og ved Siden

deraf maa jeg gjøre opmærksom paa, at den ærede Krigsminister nævnte Noget som foreskrevet i Udskrivningsloven, der slet ikke findes deri. I Udskrivningsloven staaer, at Mandsskabet udskrives for at tjene i Genhold til Plannen, og i Plannen for Hærvæsenet staaer, hvor lang Tjenestetid hver Mand er skyldig. Det ligger altsaa ganske klart, at Hæren fondres, men at Plannen er et fælles Anliggende; deri bliver fastsat den Tjenesteforpligtelse, der kræves af hver Mand, og den Bestaffenhed, han skal have, og derimod kommer Udskrivningsloven til at indeholde Resten.

Mourad: Naar man behandler den foreskrevne Paragraph, da maa man vistnok ikke blive staaende ved den øieblikkelige Udsvikling, i hvilken vi ville gaae ind. Vi maae ikke i Tanken holde fast paa den stærke Genhed, der har udviklet sig efterhaanden igjennem Aarhundreder i visse Forhold; men man maa lægge Mærke til, at, naar man giver de særlige Landsdele en selvstændig lovgivende Virksomhed, da har man derved lagt Sædehornet til den frie Udsvikling af disse Landsdele, en fri Udsvikling, der ikke kan Andet end medføre, at forskellige Kræfter ville komme til at bevæge sig i de forskellige Landsdele et vist Tidrum. Naar Regjeringens magt er stærk, ville disse Forskjelligheder uden Tvivl have mindre Betydning; men der kan ogsaa tænkes Tider, i hvilke den forskellige Indflydelse bliver saa stærk og mægtig, at den udøver en stor Indflydelse paa dem, der sættes til at bestyre de enkelte Landsdeles Anliggender, og, naar det er Tilfældet, da vil det, som maaskee ellers vilde være af mindre Bigtighed, fordi det holdes nede under den fælles Genhed, vise sig at blive af en større Betydning. Det er den Tanke, som ligger til Grund for de fleste af de Forslag, som jeg har været med at stille, og som angaae denne Paragraph; de fleste af disse Forslag slutte sig til Regjeringens Udcast og ere stillede som Underændringsforslag til Udvalgets fleertals Forslag. Vi have tænkt os, at, medens det var rigtigt, at der var flere og overordnede vigtige Lovgivningsarbejder, saa kunde det ogsaa forbeholdes de enkelte Statsdele at udvikle sig aldeles frit indenfor den dem bestemt anviste